

er indgivet af forhenværende Dragonsergent I. Johansen, som er bleven kasseret paa Grund af forskellige Svagheder, nemlig dels en ondartet Øjensygdom, dels en meget stærk Fedme. Kassationsattesten besvarer Spørgsmaalet, om disse Svagheder ere paadragne ved Tjenesten, med et udtrykkeligt Nej, og Manden har i Henhold dertil ikke kunnet faa Invalideunderstøttelse. Imidlertid erkender jeg, at han sikkert er meget ulykkeligt stillet; hans Øjensygdom synes at tage til og truer med at gøre ham blind. Hvis der i Tinget skulde være Stemning for, at der bliver tillagt ham en ekstraordinær Understøttelse, skal jeg være villig dertil. Kun maa jeg forbeholde mig at forhandle derom med min Kollega Krigsministeren, thi det forekommer mig, at det vilde være rimeligere at optage en saadan ekstraordinær Understøttelse paa Krigsministeriets Budget fremfor paa Finansministeriets. — Andragende under Nr. 12 foreslaar Finansudvalget at henvise til Finansministerens Undersøgelse. Det er et Andragende fra Husmand P. Nielsen (Dover) om Invalideunderstøttelse. Manden mener, at han i Aaret 1860, altsaa for over 40 Aar siden, ved Gymnastikøvelserne har paadraget sig en Broksskade. Denne Mand har atter og atter henvendt sig til Finansministeriet med Andragende om Invalideunderstøttelse, og jeg har ladet mig det være magtpaaliggende at lade den paagældende Sag undersøge meget nøje. Jeg har opfordret ham til, i Mangel af andet, at søge om muligt at fremskaffe Udtalelser fra hans daværende Kammerater til Støtte for hans Forsikring om, at han har paadraget sig denne Skavank ved selve Tjenesten. Det har imidlertid været Manden umuligt at skaffe endog blot et eneste saadant Vidnesbyrd, og derfor har jeg ikke ment, at det vilde være rigtigt efter de gældende Regler at tilstaa ham Invalideunderstøttelse. Naar nu Udvalget foreslaar at henvise Andragendet til fornyet Undersøgelse, indser jeg ikke efter det, der er gaaet forud, at jeg er i Stand til at undersøge Sagen nøjere, end det allerede er sket. Jeg tager derfor denne Henviisning som et Udtryk for, at Finansudvalget anbefaler Manden til, saa vidt det er muligt, at faa en Understøttelse. Og hvis jeg altsaa tør gaa ud fra, at denne Henstilling fra Finansudvalgets Side betyder, at det, efter hvad der foreligger for Udvalget, er kommet til den Overbevisning, at Mandens Troværdighed er saadan, at man kan stole paa hans eget Ord

alene, skal jeg være villig til at tage Henstillingen til Følge.

Noget lignende vil gælde med Hensyn til Andragende Nr. 10, som det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Moestrup) uden for Betænkningen har foreslaaet henvist til Finansministeren. Da jeg først for et Øjeblik siden har modtaget det ærede Medlems Forslag, har jeg ikke Dokumenterne vedrørende denne Mand til Stede her. Men jeg erindrer, at Grunden til, at Invalideforsørgelse ikke er bleven ham tilstaaet, er den, at der intet som helst foreligger til Støtte for en Antagelse om, at det er ved Tjenesten, han har paadraget sig sin Skavank. Jeg skal imidlertid være villig til at tale endnu en Gang med Finansudvalget ogsaa om denne Ansøger, og hvis Finansudvalget skulde være af den Opfattelse, at en lignende Betragtning kan gøres gældende for hans Vedkommende som for den Ansøger, jeg sidst omtalte, skal jeg stille mig paa samme Maade ogsaa over for ham.

Det ærede Medlem for Esbjerg har uden for Betænkningen foreslaaet henvist til Finansministeren Andragende Nr. 44 fra Bogholder Svensgaard af Esbjerg om Erstatning i Anledning af en Ekspropriation af nogle ham tilhørende Grundstykker ved Esbjerg Jernbanestation. Sagen angaar ikke Finansministeren, men Ministeren for offentlige Arbejder; men jeg skal være villig til paa denne sidstes Vegne at udtale mig derom. Jeg kan da kun sige, at Ekspropriationserstatningen er fastsat overensstemmende med de gældende Lovregler, og at Ministeren er fuldstændig ude af Stand til at foretage nogen Forandring heri. Den Erstatning, der af Taksationskommissionen fastsættes for hver enkelt, hvis Ejendom bliver eksproprieret, er endelig og afgørende; Administrationen mangler enhver Kompetence til at gribe ind deri. Det er da ogsaa noget, der siger sig selv, at det vilde aldeles ikke kunne gaa an, om Ministeren paa egen Haand kunde gaa hen og enten forhøje eller nedsætte den Erstatning, som den lovlige nedsatte Taksationskommission har fastsat. Altsaa, Ministeren er for saa vidt ude af Stand til at gøre noget i den Sag. Men hvis man spørger, hvorvidt det kan antages, at der i Realiteten er sket denne Mand en Uret ved Ansættelsen af den Sum, som er bleven ham tilkendt for det eksproprierede Areal, maa jeg svare, at ingen Menneske-Institution er fuldkommen, og at jeg ikke kan bestride, at der er